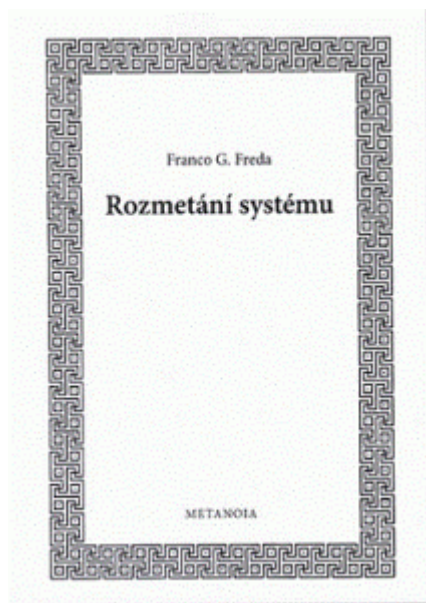

**Franco G. Freda:
Rozmetání systému**

Název: Rozmetání systému
Autor: Franco G. Freda
Formát / počet stran: brožovaná, 106
Datum vydání: 2014
Nakladatelství: Délský potápěč
Edice: Metanoia
Cena: 120 korun + poštovné

Objednávky přijímáme prostřednictvím e-shopu Červenobílých.

V roce 1969 uveřejnilo Nakladatelství ar první vydání slavného Fredova textu *Rozmetání systému*, jednoho ze „základních politicko-teoretických příspěvků poválečného pravicového radikalismu“. 1] Na obálce útlého svazku se tehdy neobjevilo jméno autora: jen nápis „Rozmetání systému“. Jediné informace poskytnuté čtenáři byly na frontispisu:

Dokument, který zde předkládáme, je text z vystoupení Franca G. Fredy na schůzi řídicího výboru Evropské revoluční fronty, která se konala v Řezně dne 17. srpna 1969.

Pochopit význam knížky v italském prostředí napomohou přímá svědectví:

Paolo Signorelli 2]

„V mém a v politickém dozrávání jiných kamarádů měly teze Boje lidu a Fredy jistě svou váhu. Začali jsme si znovu uvědomovat důležitost pojmu ‚lid‘ oproti pojmu ‚národ‘, který byl až do té doby jediným pojmem považovaným ve fašistických kruzích za relevantní. Ohledně Fredy, se svým pojednáním o Rozmetání systému byl jistě znám a oceňován nejen v zóně krajní pravice, ale také v kruzích krajní levice. Ostatně když jsme pak začali číst Kaddáfího Zelenou knihu, která vyšla po Fredově práci, našli jsme v ní znovu hodně z toho, co zastává Rozmetání systému. Tento text zkrátka představoval v neofašistickém ideologicko-doktrinářském panoramatu něco nesmírně inovativního, originálního a revolučního.“

Marcello de Angelis 3]

„...naší hlavní referencí byl bezpochyby Freda s jeho Rozmetáním systému. Studentský boj vznikl jako explicitně ‚frediánská‘ skupina. Její vedoucí se mnohokrát s Fredou setkali, aby ho požádali o rady. A já už byl fredovec dřív, než jsem se připojil. Jedním z důvodů méj účasti na Studentském boji dokonce bylo právě to. Fredova knížečka mi z politického hlediska úplně změnila život. Text v našem prostředí zanechal velkou stopu a pokládal se za zásadní.“

Když se Studentský boj transformoval do Třetí pozice, vznikl rozkol mezi těmi, kteří zůstávali na méně ‚sociálních‘, pozicích a těmi, kteří jako já a všichni vedoucí druhé generace přijali

Fredův komunismus za svůj a hodně se posunuli doleva. Že byly evoliánské a levicové postoje neslučitelné? Neřekl bych. Byly, i když se jeví protichůdné, dokonce dokonale slučitelné a sladitelné. Přirozeně, řekl bych. V praktické politice realistický, pragmatický, velmi vnímavý přístup k sociálním a lidovým požadavkům a z vnitřního hlediska hodně mystický, duchovní, tradiční a spartánský styl života byl, podle mě, správný vzorec. Pro mě to byl pravý fašismus.“

Gabriele Adinolfi 4]

„Navzdory silnému nutkání vrhnout se vpřed za každou střeženou hranici, s rizikem dokonalého zbloudění, silný platónský a evolovský otisk působí jako kotva a pól.“

Rozmetání však dnes nevydáváme jen jako zajímavý historický kulturně-polický dokument: momentálně upozaděné ideje mají svou neměnnou platnost a nemění se podle lidského kalendáře. Spočívá-li klíč k ovládnutí společnosti, nebo alespoň její části, vždy v jejím rozkladu, pak plutokratický systém, v němž je parlamentní demokracie jakousi legální fikcí, se už viditelně rozkládá. A sám. Praskliny se tu a tam otvírají a pod povrchem budou zjevně hlubší, než se teď – v době zdánlivého klidu – zdá. Heslo „každá situace se dá nějak vyřešit“ je falešné. S výhledem na soumravné obzory Evropy se tak otevírá i možnost *nového počátku*.

Rozmetání systému je v této souvislosti něco jako opevněný ostrov v moři informační bezbřehosti: významově pevně uzavřený text vybízí k tomu přestat se podílet na uskutečňování buržoazní utopie („věčného růstu“ ekonomiky apod.) a místo toho opět *napodobit* ideu pravého Státu. Neztělesní se četbou, ale četba může umožnit těm, kdo se cítí „povolání“, přiblížit se k zárodku organické komunity. Poznat ideu pravého Státu znamená „uskutečňovat ji v každodenním životě, v největších i nejmenších věcech; a uskutečňovat ideu pravého Státu znamená soustředit se kolem těch, kteří ji také uskutečňují...“.

S politickým programem v „partajnickém“ smyslu má proto Rozmetání společného jen málo, všechno, nebo téměř všechno, s „probuzením“. Neboť:

„Stoupencem principu – opakujeme – se nikdo nestává tím, že ho pojmově formuluje, racionálně objasní nebo, obecně, tak že si ho myšlenkově zpracuje! Být stoupencem principu znamená uplatnit podnět převedením do praxe: nejprve v existenciální doméně každého z nás – to znamená ve sféře chování – , následně (dá se tvrdit, že by to mělo být současně) jako dokonáný pokus uskutečnit ho v doméně Státu. A to, co mění jakoukoli společenskou organizaci (ta je skutečností zcela přirozenou, neboť existence více jednotlivců implicitně předpokládá nějakou organizaci, byť by byla jakkoli elementární) ve Stát – pomineme-li abstraktní „právní“ význam pojmu – , je právě soustředění komunity, skupin lidí, na ideu, na princip, na celistvé [totale] vidění života prodchnutého tímto principem.“ 5]

Rozmetání systému je jediným příkladem ‚politického platonismu‘ v současné italské kultuře.

1] F. Cerantola, *Franco Freda e la destra radicale italiana*, diplomová práce za akademický

rok 2011/2012. Filippo Cerantola je absolventem university Ca' Foscari v Benátkách.

2] Politik a politolog, který byl v 50. letech mezi zakladateli Centro Studi Ordine Nuovo, v sedmdesátých se mj. podílel na vedení iniciativy Costruiamo l'Azione a v devadesátých působil ve Fronte Sociale Nazionale; vyučoval na klasickém gymnáziu v Římě. Citováno dle: Nicola Rao, *La fiamma e la celtica*, Milano 2007, str. 146-147.

3] Politik a zpěvák skupiny 270bis v roce 2006 zvolený senátorem za Alleanza Nazionale v „sociální“ frakci Gianni Alemanna, starosty Říma v letech 2008 až 2014; avšak koncem 70. let se spolu se starším bratrem Nannim – ten zemřel v roce 1980 ve vězení za nejasných okolností – stal členem Lotta Studentesca a následně Terza posizione. N. Rao, cit. d., str. 268.

4] Politik, autor řady knih s politickou tematikou, v druhé polovině 70 let. byl jedním ze zakladatelů Studentského boje a následně Třetí pozice; 18 let strávil v politické emigraci, dnes vede kulturně-politickou instituci Centro Studi Polaris. Citováno dle: Ugo Maria Tassinari, *Fascisteria*, Milano 2008, str. 73.

5] *Rozmetání* str. 49.